

Arrest

nr. 236 231 van 29 mei 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 11 december 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. FRANSSEN, die loco advocaat E. MASSIN verschijnt voor de verzoekers, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 28 november 2019 verklaarde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) het door eerste verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, in casu Griekenland.

Deze eerste beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Syrische nationaliteit bezit, van Koerdische afkomst bent, en op (...) 1960 in Sharan (Kobani, provincie Aleppo) bent geboren. U woonde steeds in Kobani en had er een eigen kledingzaak. U bent gehuwd met S. M. (OV [...] - CG [...]) met wie u twaalf kinderen heeft.

In 2014 viel Islamitische Staat Kobani binnen en verlieten jullie Syrië. Jullie verbleven enige tijd in Turkije en keerden nadien terug naar Kobani. In september 2016 verlieten u en uw gezinsleden Syrië voor een tweede keer. Jullie vreesden voor een gedwongen rekrutering van uw kinderen door de Koerdische PYD of het Syrische reguliere leger.

Via Turkije reisden jullie over zee naar Griekenland, waar uw vingerafdrukken op 6 oktober 2016 op het eiland Lesbos werden genomen. U en uw gezinsleden verbleven achtereenvolgens in de vluchtelingenkampen Moria (zes maanden) en Kara Tepe (zeven maanden). Tijdens jullie verblijf in Moria kreeg uw echtgenote een hersenberoerte. Later werden jullie overgebracht naar het vasteland en bleven jullie een achttal maanden in het vluchtelingenkamp Ritsona, nabij Athene.

Eind 2017 - begin 2018 werden u en uw gezinsleden als vluchteling erkend in Griekenland. In de maanden die volgden verkregen u en uw gezinsleden Griekse reisdocumenten.

Enkele dagen nadat iedereen zijn reisdocumenten had gekregen reisden jullie naar Duitsland. Jullie vingerafdrukken werden er op 9 september 2018 genomen en jullie dienden er een verzoek om internationale bescherming in. Jullie verzoek om internationale bescherming werd geweigerd en ongeveer 10 à 11 maanden later werden jullie teruggeleid naar Griekenland.

Nadien verbleven jullie ongeveer een maand in een huurwoning in Griekenland. Vervolgens reisden jullie verder naar België, waar jullie op 5 september 2019 een verzoek om internationale bescherming indienden.

In België wordt u naast uw echtgenote vergezeld van uw kinderen D. K. (OV [...] - CG [...]), S. K. (OV [...] - CG [...]), J. K. (OV [...]), L. K. (OV [...]), D. K. (OV [...]), en M. K. (OV [...]).

Ter staving van jullie verzoek om internationale bescherming leggen jullie volgende documenten voor: identiteitskaart, identiteitskaart echtgenote, rijbewijs, militair boekje, familieboekje, militair boekje zoon, medische attesten - echtgenote, hersenscan - echtgenote.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u internationale bescherming hebt verkregen in Griekenland, met name de vluchtelingenstatus.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. In het bijzonder verklaart u dat de leefomstandigheden in de opvangcentra slecht waren, het moeilijk was om

huisvesting te vinden, jullie geen werk vonden, er geen taallessen werden voorzien, en het moeilijk was om toegang te krijgen tot medische zorg. Voor vertrek naar Duitsland verkregen jullie sociale bijstand maar u vreesde dat deze zou worden stopgezet. Verder verklaart u dat u uw Syrisch paspoort en uw Griekse reisdocumenten bent kwijtgeraakt op het moment van aankomst in België, waardoor u in Griekenland niet langer als vluchteling zal worden beschouwd.

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de vluchtelingenstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen/Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Uit de verklaringen van u en uw gezinsleden blijkt dat jullie in Griekenland toegang hadden tot medische zorg (zie CGVS, A., p. 4-5, 10 - zie CGVS, S., p. 3-4 - zie CGVS, S., p. 4). Uw echtgenote werd zowel in overheidshospitalen als door privé-artsen behandeld. Ook haar medicatie bleek in Griekenland voorhanden. Dat er in de opvangcentra, tijdens jullie asielpprocedure, lange wachttijden waren voor het verstrekken van medische zorg, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Zonder afbreuk te doen aan de aangehaalde problemen in de opvangcentra waar jullie verbleven, met inbegrip van de gevechten in de kampen - waar jullie voor een goed begrip niet bij betrokken waren - (zie CGVS, A., p. 8 - zie CGVS, S., p. 3 - zie CGVS, D., p. 5 - zie CGVS, S., p. 3-4), merkt het CGVS op dat jullie reeds enkele dagen na het verkrijgen van jullie Griekse reisdocumenten Griekenland hebben verlaten om in Duitsland een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen (zie CGVS, A., p. 7). Er kan dus bezwaarlijk worden gesteld dat jullie in die periode van enkele dagen doorgedreven pogingen hebben ondernomen om huisvesting en werk te vinden. Bovendien blijkt dat jullie reeds enkele dagen na terugleiding uit Duitsland een huurwoning vonden en konden betrekken. Hieruit blijkt dat er wel degelijk mogelijkheden tot huisvesting zijn. U en uw gezinsleden ondernamen bij terugkeer uit Duitsland pogingen om werk te vinden, waarbij er geen duidelijk aanwijsbare reden is waarom jullie geen jobs vonden (zie CGVS, A., p. 9-10 - zie CGVS, D., p. 3-6 - zie CGVS, S., p. 4). Dat jullie er niet in slaagden om binnen de maand werk te vinden, kan dus niet worden gelinkt aan een gegronde vrees of een reëel risico op ernstige schade. Dat jullie geen taallessen kregen aangeboden valt evenmin onder het toepassingsgebied van een gegronde vrees of reëel risico op ernstige schade. Niet in het minst omdat blijkt dat er in Griekenland wel degelijk mogelijkheden op onderwijs bestaan en jullie geen concrete elementen aanhalen waaruit blijkt dat jullie daar geen toegang toe zouden hebben (zie CGVS, A., p. 9 - zie CGVS, S., p. 3). Voorts blijkt dat jullie tot vertrek naar Duitsland konden rekenen op sociale bijstand van de Griekse autoriteiten (zie CGVS, A., p. 8-9). Na terugkeer zochten jullie naar eigen zeggen contact met diverse organisaties en ngo's, waaronder UNHCR, maar verkregen jullie geen bijkomende steun (zie CGVS, A., p. 9-10). Los van het feit dat jullie daar geen bewijs van voorleggen, valt het niet-verlenen van steun door (internationale) organisaties of ngo's in deze niet onder de definitie van een gegronde vrees of reëel risico op ernstige schade.

Verder is het niet geloofwaardig dat jullie de Griekse reisdocumenten en jullie Syrische paspoorten in de door jullie beschreven omstandigheden zijn verloren. U beweert dat u de tas met documenten op de trein bent vergeten. Eerst en vooral valt de opmerkelijke timing op. U raakte de tas kwijt op de dag van jullie aankomst in België. Evengoed is het opmerkelijk dat jullie enkel jullie reisdocumenten verloren, terwijl alle andere (Syrische) identiteitsdocumenten en andere documenten ter staving van jullie verzoek om internationale bescherming behouden bleven. Dit doet twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van jullie verklaringen. Deze twijfels worden bevestigd door de vaststelling dat jullie geen doortastende pogingen hebben ondernomen om de documenten terug te vinden. Jullie deden geen aangifte bij de NMBS, evenmin deden jullie aangifte bij de politie (zie CGVS, A., p. 7-8). Het laat vermoeden dat jullie in werkelijkheid deze documenten niet wensen voor te leggen. Los daarvan, en wat er ook van zij, jullie halen geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat het mogelijks verlies van jullie Griekse reisdocumenten voor problemen zou zorgen bij terugkeer naar Griekenland. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen (infra).

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. X).

Ongeacht wat voorafgaat, kunt u een verzoek tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen. Artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking sinds 18 maanden in België heeft verbleven en dat de duur van zijn verblijf niet werd beperkt om een welbepaalde reden.

De andere door jullie voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande vaststelling. Jullie Syrische identiteitsdocumenten bevestigen louter jullie identiteit, nationaliteit, en herkomst. Deze zaken staan momenteel niet ter discussie. De Griekse medische attesten en hersenscan van uw echtgenote bevestigen louter haar medische toestand en tonen verder geenszins aan dat er in Griekenland in hoofde van jullie sprake was van een gegronde vrees of een reëel risico op ernstige schade.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië. ...”

Op 28 november 2019 verklaarde het CGVS het door tweede verzoekster, de echtgenote van eerste verzoeker, ingediende verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk omdat zij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, in casu Griekenland.

Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“

A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Syrische nationaliteit bezit, van Koerdische afkomst bent, en op (...) 1968 in Tal Hajeb (Kobani, provincie Aleppo) bent geboren. U woonde steeds in Kobani en was uw hele leven huisvrouw. U bent gehuwd met A. K. (OV [...]- CG [...]) met wie u twaalf kinderen heeft.

In 2014 viel Islamitische Staat Kobani binnen en verlieten jullie Syrië. Jullie verbleven enige tijd in Turkije en keerden nadien terug naar Kobani. In september 2016 verlieten u en uw gezinsleden Syrië voor een tweede keer. Jullie vreesden voor een gedwongen rekrutering van uw kinderen door PYD of het Syrische reguliere leger.

Via Turkije reisden jullie over zee naar Griekenland, waar uw vingerafdrukken op 6 oktober 2016 op het eiland Lesbos werden genomen. U en uw gezinsleden verbleven achtereenvolgens in de vluchtelingenkampen Moria (zes maanden) en Kara Tepe (zeven maanden). Tijdens jullie verblijf in Moria kreeg u een hersenberoerte. Later werden jullie overgebracht naar het vasteland en bleven jullie een achttal maanden in het vluchtelingenkamp Ritsona, nabij Athene.

Eind 2017 – begin 2018 werden u en uw gezinsleden als vluchteling erkend in Griekenland. In de maanden die volgden verkregen u en uw gezinsleden Griekse reisdocumenten.

Enkele dagen nadat iedereen zijn reisdocumenten had gekregen reisden jullie naar Duitsland. Jullie vingerafdrukken werden er op 9 september 2018 genomen en jullie dienden er een verzoek om internationale bescherming in. Jullie verzoek om internationale bescherming werd geweigerd en ongeveer 10 à 11 maanden later werden jullie teruggeleid naar Griekenland.

Nadien verbleven jullie ongeveer een maand in een huurwoning in Griekenland. Vervolgens reisden jullie verder naar België, waar jullie op 5 september 2019 een verzoek om internationale bescherming indienden.

In België wordt u naast uw echtgenoot vergezeld van uw kinderen D. K. (OV [...] - CG [...]), S. K. (OV [...] - CG [...]), J. K. (OV [...]), L. K. (OV [...]), D. K. (OV [...]), M. K[...] (OV [...]).

Ter staving van jullie verzoek om internationale bescherming leggen jullie volgende documenten voor: identiteitskaart, identiteitskaart echtgenoot, rijbewijs van echtgenoot, militair boekje van echtgenoot, familieboekje, militair boekje van zoon, medische attesten, hersenscan.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U en uw echtgenoot beroepen zich op dezelfde asielmotieven. In het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenoot nam het CGVS onderstaande beslissing. U brengt geen andere elementen aan die onderstaande appreciatie kunnen wijzigen:

"[kopie van de beslissing van eerste verzoeker]"

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië."

Op 28 november 2019 verklaarde het CGVS het door derde verzoekster ingediende verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk omdat zij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, in casu Griekenland.

Dit is de derde bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"

A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Syrische nationaliteit bezit, van Koerdische afkomst bent, en op 20 juni 2000 in Sharan (Kobani, provincie Aleppo) bent geboren. U woonde steeds in Kobani en was student.

In 2014 viel Islamitische Staat Kobani binnen en verlieten jullie Syrië. Jullie verbleven enige tijd in Turkije en keerden nadien terug naar Kobani. In september 2016 verlieten u en uw gezinsleden Syrië voor een tweede keer. Jullie vreesden voor een gedwongen rekrutering door PYD of het Syrische reguliere leger.

Via Turkije reisden jullie over zee naar Griekenland, waar uw vingerafdrukken op 6 oktober 2016 op het eiland Lesbos werden genomen. U en uw gezinsleden verbleven achtereenvolgens in de vluchtelingenkampen Moria (zes maanden) en Kara Tepe (zeven maanden). Tijdens jullie verblijf in Moria kreeg uw moeder een hersenberoerte. Later werden jullie overgebracht naar het vasteland en bleven jullie een achttal maanden in het vluchtelingenkamp Ritsona, nabij Athene.

Eind 2017 - begin 2018 werden u en uw gezinsleden als vluchteling erkend in Griekenland. In de maanden die volgden verkregen u en uw gezinsleden Griekse reisdocumenten.

Enkele dagen nadat iedereen zijn reisdocumenten had gekregen reisden jullie naar Duitsland. Jullie vingerafdrukken werden er op 9 september 2018 genomen en jullie dienden er een verzoek om internationale bescherming in. Jullie verzoek om internationale bescherming werd geweigerd en ongeveer 10 à 11 maanden later werden jullie teruggeleid naar Griekenland.

Nadien verbleven jullie ongeveer een maand in een huurwoning in Griekenland. Vervolgens reisden jullie verder naar België, waar jullie op 5 september 2019 een verzoek om internationale bescherming indienden.

In België wordt u vergezeld van uw ouders, A. K. (OV [...] - C.G. [...]) en S. M. (OV [...] - C.[...]), en volgende broers en zussen: S. K. (OV [...] - CG [...]), J. K. (OV [...]), L. K. (OV [...]), D. K. (OV [...]), en M. K. (OV [...]).

Ter staving van jullie verzoek om internationale bescherming leggen jullie volgende documenten voor: identiteitskaart van vader, identiteitskaart van moeder, rijbewijs van vader, familieboekje, militair boekje van vader, militair boekje van broer, medische attesten en hersenscan van moeder.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U en uw vader beroepen zich op dezelfde asielmotieven. In het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw verzoek nam het CGVS onderstaande beslissing. U brengt geen andere elementen aan die onderstaande appreciatie kunnen wijzigen:

[kopie van de beslissing van eerste verzoeker]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië."

Op 28 november 2019 verklaarde het CGVS het door vierde verzoekster ingediende verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk omdat zij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, in casu Griekenland.

Dit is de vierde besteden beslissing, die luidt als volgt:

"Feitenrelaas

U verklaart dat u de Syrische nationaliteit bezit, van Koerdische afkomst bent, en op (...) 1994 in Sharan (Kobani, provincie Aleppo) bent geboren. U woonde steeds in Kobani en was student.

In 2014 viel Islamitische Staat Kobani binnen en verlieten jullie Syrië. Jullie verbleven enige tijd in Turkije en keerden nadien terug naar Kobani. In september 2016 verlieten u en uw gezinsleden Syrië voor een tweede keer. Jullie vreesden voor een gedwongen rekrutering door PYD of het Syrische reguliere leger.

Via Turkije reisden jullie over zee naar Griekenland, waar uw vingerafdrukken op 6 oktober 2016 op het eiland Lesbos werden genomen. U en uw gezinsleden verbleven achtereenvolgens in de vluchtelingenkampen Moria (zes maanden) en Kara Tepe (zeven maanden). Tijdens jullie verblijf in Moria kreeg uw moeder een hersenberoerte. Later werden jullie overgebracht naar het vasteland en bleven jullie een achttal maanden in het vluchtelingenkamp Ritsona, nabij Athene.

Eind 2017 - begin 2018 werden u en uw gezinsleden als vluchteling erkend in Griekenland. In de maanden die volgden verkregen u en uw gezinsleden Griekse reisdocumenten.

Enkele dagen nadat iedereen zijn reisdocumenten had gekregen reisden jullie naar Duitsland. Jullie vingerafdrukken werden er op 9 september 2018 genomen en jullie dienden er een verzoek om internationale bescherming in. Jullie verzoek om internationale bescherming werd geweigerd en ongeveer 10 à 11 maanden later werden jullie teruggeleid naar Griekenland.

Nadien verbleven jullie ongeveer een maand in een huurwoning in Griekenland. Vervolgens reisden jullie verder naar België, waar jullie op 5 september 2019 een verzoek om internationale bescherming indienden.

In België wordt u vergezeld van uw ouders A. K. (OV [...] - CG [...]) en S. M. (OV [...] - CG [...]) en volgende broers en zussen: S. K. (OV [...] - CG [...]), J. K. (OV [...]), L. K. (OV [...]), D. K. (OV [...]), en M. K. (OV [...]).

Ter staving van jullie verzoek om internationale bescherming leggen jullie volgende documenten voor: identiteitskaart van vader, identiteitskaart van moeder, rijbewijs van vader, familieboekje, militair boekje van vader, militair boekje van zoon, medische attesten en hersenscan van moeder.

A. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U en uw vader beroepen zich op dezelfde asielmotieven. In het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw verzoek nam het CGVS onderstaande beslissing. U brengt geen andere elementen aan die onderstaande appreciatie kunnen wijzigen:

"[kopie beslissing eerste verzoeker]"

B. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren de schending aan van artikel 1 A, § 2 van het Vluchtelingenverdrag, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7, 57/6, § 3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 4 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 5, 13, 14, 15, 17, 19, 20, 21 en 23 van de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (de Opvangrichtlijn), van de artikelen 4 en 20.5 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (de Kwalificatierichtlijn), van artikel 14, § 4 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers citeren artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet en stellen dat verweerder verplicht is om een individueel onderzoek te voeren van elk verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, dat toelaat de mogelijkheid na te gaan of er sprake is van een omkering van het vermoeden van de actualiteit en effectiviteit van de door de lidstaat van de Europese Unie verleende bescherming. Verzoekers stellen dat indien de EU-lidstaat die bescherming heeft verleend, die bescherming niet daadwerkelijk ten uitvoer legt door een levensstandaard te bieden die verenigbaar is met de menselijke waardigheid en dus met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, moet de door artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet geboden mogelijkheid uitgesloten worden. Verzoekers verwijzen dienaangaande naar de voorbereidende werken voor de wet van 21 november 2017. Verzoekers stellen omwille van onverdraaglijke en onmenselijke omstandigheden besloten te hebben Griekenland te verlaten. Ze verwijzen naar verschillende objectieve bronnen om hun standpunt te onderbouwen. Verzoekers verwijzen in eerste instantie naar het Country Report: Greece van het Greek Council for Refugees up to date tot december 2017 (hierna: AIDA-rapport) waarin gewag wordt gemaakt van gebrek aan voedsel, huisvesting, onhygiënische omstandigheden en een gebrek aan medische zorg. Vreemdelingen worden ook vaak blootgesteld aan geweld in de kampen. Vervolgens verwijzen ze ook naar het rapport van Human Rights Watch van 6 maart 2018 over de situatie in de hotspots, naar een rapport van UNHCR over de regio Evros en op het risico voor seksueel geweld tegen vrouwen en kinderen in vluchtelingenkampen. Verzoekers verwijzen eveneens naar een rapport van de Raad van Europa van maart 2019 getiteld "Council of Europe slams Greece over refugee

camp conditions" waarin gesteld wordt dat het Antifoltercomité bezorgdheden heeft geuit over de volgens dit comité onmenselijke en vernederende behandeling in de Griekse kampen.

Meer specifiek gaan verzoekers in op informatie over de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus. Zij citeren uit een artikel van "Refugee.Info" van 19 februari 2019 "la Grèce envisage d'éliminer progressivement les aides financières et l'hébergement pour les réfugiés statutaires" waarin wordt gesteld dat de Griekse regering heeft besloten dat mensen met een beschermingsstatus de kampen en huisvesting geboden door UNHCR moeten verlaten en dat dit eveneens het einde zou betekenen van hun toegang tot financiële hulp. Volgens dit citaat begint dit met mensen die hun status hebben verkregen voor augustus 2017 om dan "*peu à peu, les autorités demanderont à toutes les personnes ayant le statut de réfugié ou la protection subsidiaire depuis plus de 6 mois de quitter les camps et les hébergements de l'UNHCR, et elles cesseront progressivement de leur fournir une aide financière, a annoncé le Ministère Grec de la Politique de Migration*". Verder citeren verzoekers informatie van 18 februari 2019 van een tweede bron, die deze informatie bevestigt.

Concreet stellen verzoekers dat zij tijdens hun verblijf in Griekenland in vernederende omstandigheden hebben geleefd. Verzoekers haalden aan weggestuurd geweest te zijn van de opvangcentra van zodra ze hun statuut kregen. Verzoekers gaan in op het motief van verweerder dat zij binnen de maand na het verkrijgen van hun documenten naar Duitsland zijn gereisd en zij niet ernstig naar werk hebben gezocht. Ze stellen dat zij sinds twee jaren naar werk hebben gezocht en zij dus wisten dat ze geen werk konden vinden, hoewel zij verblijfsdocumenten hadden gekregen. Ze stippen aan dat de huur voor een zeer groot gezin in een stad hoog ligt. Volgens verzoekers stemmen hun verklaringen overeen met de informatie uit de objectieve bronnen omtrent de volgens hen mensonterende omstandigheden van verzoekers van internationale bescherming en vluchtelingen in Griekenland. Ze stellen dat verweerder de toepassing in de praktijk van de omzetting van de EU minimumnormen niet zorgvuldig heeft onderzocht. Verzoekers stippen aan dat ze gewezen hebben op het feit dat er veel geweld was binnen het kamp en dat tweede verzoekster, de moeder van het gezin, onvoldoende medische hulp heeft gekregen. Vervolgens gaan verzoekers uitgebreid in op rechtspraak van de Raad. Ze vervolgen dat er een motiveringsgebrek bestaat aangaande de concrete omstandigheden waarmee verzoekers zouden geconfronteerd worden indien zij naar Griekenland moeten terugkeren. Ze citeren wederom uit rechtspraak van de Raad en menen dat ook in hun zaak de kwestie van onmenselijke en vernederende behandeling niet ernstig werd onderzocht alsmede de vraag of zij nog toegang hebben tot daadwerkelijke bescherming door de Griekse autoriteiten. Verder citeren verzoekers uit een arrest van het Duitse Grondwettelijk Hof van 31 juli 2018, waarvan eveneens een vertaling voorligt, en onderstrepen zij dat dit Hof stelt dat erkende vluchtelingen niet naar Griekenland kunnen gestuurd worden zonder garanties van de Griekse autoriteiten en dat een case-by-case onderzoek is aangewezen waarin wordt onderzocht of de betrokken personen toegang hebben tot arbeid, huisvesting en gezondheidszorg. Verzoekers zijn van oordeel dat de beslissing moet vernietigd worden om verweerder via aanvullende onderzoeksmaatregelen de mogelijkheid te geven met kennis van zaken een beslissing te nemen.

2.2 Verweerder heeft geen nota ingediend.

2.3. De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Deze bepaling luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;"

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° zet in Belgisch recht artikel 33, § 2, a van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de Procedurerichtlijn) om. Deze bepaling voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al internationale bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet stelt nog het volgende:

“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonbaar dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat verzoekers internationale bescherming verkregen hebben in Griekenland (administratief dossier, map documenten, Eurodac search results “mark status M” bij de Eurodac- hit GR 1 [...]). Zij verklaarden zelf dat dit ging om de erkenning van de vluchtelingenstatus tijdens hun gehoor (p. 7/12 gehoor eerste verzoeker – vluchtelingenstatus voor al de gezinsleden).

Verzoekers betwisten dit niet, noch blijkt dat verzoekers thans niet langer de vluchtelingenstatus in Griekenland zouden genieten.

In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 dat zich in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 in grote kamer heeft uitgesproken over de toepassing van artikel 33, lid 2, onder a) van de Procedurerichtlijn brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 83; HvJ 19 maart 2019, Jawo, C 163/17, pt. 80; HvJ 5 april 2016, Aranyosi en Caldaru, C-404/15 en C-659/15 PPU, pt. 77 en pt. 87).

Het Hof stelt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen in het bijzonder vereist dat elk van de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en, met name, de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen (HvJ, Ibrahim, pt. 84 en HvJ, Jawo, C 163/17, pt. 81). Volgens het Hof moet bijgevolg in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM (HvJ, Ibrahim, pt. 85 en HvJ Jawo, C 163/17, pt. 82). Dit is met name het geval bij de toepassing van artikel 33, lid 2, onder a) van de procedurerichtlijn, dat in het kader van de bij die richtlijn ingevoerde gemeenschappelijke asielprocedure, een uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen vormt.

Toch, zo stelt het Hof in de voormelde arresten Ibrahim en Jawo, kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ Ibrahim, pt. 86 en HvJ Jawo, pt. 83). Het Hof wijst op de absolute aard van het in artikel 4 van het Handvest opgenomen verbod, dat nauw verband houdt met de menselijke waardigheid en dat zonder enige mogelijkheid tot afwijking alle vormen van onmenselijke of vernederende behandeling verbiedt. Het Hof stelt dat het niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een dergelijke behandeling op het moment zelf van de (Dublin)overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (HvJ Ibrahim, pt. 87 en HvJ Jawo, pt. 88) Het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel betreft dus een weerlegbaar vermoeden.

In het bijzonder heeft het Hof vastgesteld dat, wanneer er gegevens voorhanden zijn die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, moet worden geoordeeld of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (HvJ Ibrahim, pt. 88 en HvJ Jawo, pt. 90).

Het Hof benadrukte dat dergelijke tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM vallen wanneer zij “een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak” (HvJ Ibrahim, pt. 89 en HvJ Jawo, pt. 91). Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid wordt volgens het Hof bereikt wanneer een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ Ibrahim, pt. 90 en HvJ Jawo, pt. 92).

Die drempel wordt volgens het Hof niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ Ibrahim, pt. 91 en Jawo, pt. 93). Ook schendingen van bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, beletten de lidstaten niet artikel 33, lid 2, onder a) van de Procedurerichtlijn toe te passen (HvJ Ibrahim, pt. 92).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat verweerder zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing met de vereiste zorgvuldigheid moet worden vastgesteld.

2.5. In casu maken verzoekers deel uit van een gezin van 14 personen. Er zijn nl. 12 kinderen, waarvan blijkens de verklaringen in het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dat zich bevindt in het administratief dossier, een kind zich in Noorwegen bevindt en volgens hun verklaringen daar werd erkend als vluchteling en vier kinderen zich bevinden in Duitsland en daar ook volgens hun verklaringen zijn erkend als vluchteling. In België bevinden zich de ouders en zeven kinderen waaronder derde en vierde verzoekster en minderjarige kinderen.

Daarnaast wordt evenmin betwist dat tweede verzoekster, de moeder van het gezin, in Griekenland een hersenberoerte heeft gehad. Dit blijkt eveneens uit de medische attesten die zijn voorgelegd door verzoekers, zoals onder meer hersenscans van de moeder. Er wordt ook niet betwist dat tweede verzoekster hiervoor nog medische opvolging behoeft.

Verweerder motiveert in de bestreden beslissingen concreet als volgt over de situatie van verzoekers in Griekenland:

“U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

[...]

“Uit de verklaringen van u en uw gezinsleden blijkt dat jullie in Griekenland toegang hadden tot medische zorg (zie CGVS, A., p. 4-5, 10 - zie CGVS, S., p. 3-4 - zie CGVS, S., p. 4). Uw echtgenote werd zowel in overheidshospitalen als door privé-artsen behandeld. Ook haar medicatie bleek in Griekenland voorhanden. Dat er in de opvangcentra, tijdens jullie asielprocedure, lange wachttijden waren voor het verstrekken van medische zorg, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Zonder afbreuk te doen aan de aangehaalde problemen in de opvangcentra waar jullie verbleven, met inbegrip van de gevechten in de kampen - waar jullie voor een goed begrip niet bij betrokken waren - (zie CGVS, A., p. 8 - zie CGVS, S., p. 3 - zie CGVS, D., p. 5 – zie CGVS, S., p. 3-4), merkt het CGVS op dat jullie reeds enkele dagen na het verkrijgen van jullie Griekse reisdocumenten Griekenland hebben verlaten

om in Duitsland een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen (zie CGVS, A., p. 7). Er kan dus bezwaarlijk worden gesteld dat jullie in die periode van enkele dagen doorgedreven pogingen hebben ondernomen om huisvesting en werk te vinden. Bovendien blijkt dat jullie reeds enkele dagen na terugleiding uit Duitsland een huurwoning vonden en konden betrekken. Hieruit blijkt dat er wel degelijk mogelijkheden tot huisvesting zijn. U en uw gezinsleden ondernamen bij terugkeer uit Duitsland pogingen om werk te vinden, waarbij er geen duidelijk aanwijsbare reden is waarom jullie geen jobs vonden (zie CGVS, A., p. 9-10 - zie CGVS, D., p. 3-6 - zie CGVS, S., p. 4). Dat jullie er niet in slaagden om binnen de maand werk te vinden, kan dus niet worden gelinkt aan een gegronde vrees of een reëel risico op ernstige schade. Dat jullie geen taallessen kregen aangeboden valt evenmin onder het toepassingsgebied van een gegronde vrees of reëel risico op ernstige schade. Niet in het minst omdat blijkt dat er in Griekenland wel degelijk mogelijkheden op onderwijs bestaan en jullie geen concrete elementen aanhalen waaruit blijkt dat jullie daar geen toegang toe zouden hebben (zie CGVS, A., p. 9 - zie CGVS, S., p. 3). Voorts blijkt dat jullie tot vertrek naar Duitsland konden rekenen op sociale bijstand van de Griekse autoriteiten (zie CGVS, A., p. 8-9). Na terugkeer zochten jullie naar eigen zeggen contact met diverse organisaties en ngo's, waaronder UNHCR, maar verkregen jullie geen bijkomende steun (zie CGVS, A., p. 9-10). Los van het feit dat jullie daar geen bewijs van voorleggen, valt het niet-verlenen van steun door (internationale) organisaties of ngo's in deze niet onder de definitie van een gegronde vrees of reëel risico op ernstige schade."

De Raad is in casu van oordeel dat verweerder niet op afdoende wijze heeft rekening gehouden met bepaalde aspecten van de verklaringen van verzoekers.

Zo hebben verzoekers onder meer verklaard dat zij, eens als erkende vluchtelingen teruggestuurd naar Griekenland, op straat hebben moeten slapen. Eerste verzoeker verklaarde bij verschillende NGO's en de VN hulp gezocht te hebben voor een woning en leefloon omdat ze een grote familie van negen personen waren. Op de vraag "boden ze iets van hulp?" antwoordde eerste verzoeker "Ze deden niets, ze zeiden dat ik weg moest."

Dit element werd niet in de beoordeling van verweerder betrokken. Verzoekers verklaarden inderdaad nadien gedurende een maand een woning te hebben gevonden waarvoor ze huur dienden te betalen. Eens het geld bijna op was, gezien verzoekers geen werk vonden, hebben zij Griekenland opnieuw verlaten. Verweerder stelt dat verzoekers enkele dagen na het verkrijgen van de Griekse reisdocumenten Griekenland hebben verlaten en er bezwaarlijk kan gesteld worden dat zij in die periode van enkele dagen doorgedreven pogingen hebben ondernomen om huisvesting en werk te vinden. Verzoekers voeren evenwel terecht aan dat zij hebben verklaard reeds veel langer tevergeefs werk gezocht te hebben, ook lange tijd na het verkrijgen van hun verblijfsdocumenten. Volgens de Eurodac-hit werd reeds in oktober 2016 een beschermingsverzoek ingediend in Griekenland door verzoekers, volgens de beslissing werden verzoekers erkend als vluchteling eind 2017-begin 2018 en pas in september 2018 blijkt volgens de tweede Eurodac-hit dat verzoekers ook om bescherming hebben verzocht in een andere lidstaat. Hieruit blijkt dat minstens negen maanden zijn verstreken tussen het verkrijgen van de beschermingsstatus en het verlaten van Griekenland. Eerste verzoeker verklaarde tijdens zijn gehoor dat er meer dan een jaar verstreek tussen het verkrijgen van de verblijfsvergunning en het vertrek uit Griekenland (gehoor p. 7/12), hetgeen gezien de voormelde gegevens niet kan worden uitgesloten. Op de vraag of eerste verzoeker het idee had om uit Griekenland veel eerder te vertrekken, antwoordde hij ontkennend en verklaarde hij onder meer dat ze regelmatig met de kinderen in een kerk dienden te overnachten. Er blijken uit de gehoorverslagen consistente verklaringen over langdurige tevergeefse inspanningen om werk te vinden, onder meer aangezien de kennis van de Griekse taal werd vereist, maar zij geen toegang hadden tot taallessen (bv. gehoor eerste verzoeker p. 9/12; gehoor derde verzoekster p. 4/6; gehoor vierde verzoekster p. 5/6). Deze getuigenissen vinden steun in de objectieve rapporten die verzoekers hebben gevoegd. Er blijkt evenwel niet dat verweerder zelf het relaas van verzoekers heeft afgetoetst aan objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens of rapporten (HvJ Ibrahim, §§'n 88 en 12; artikel 48/6, § 5 a) van de Vreemdelingenwet; ten overvloede artikel 10, lid 3, b van de richtlijn 2013/32/EU). Bijkomend hebben verzoekers ook verklaard dat zij vernamen dat alle soorten bijstand zowel van de overheid als van de VN zouden worden stopgezet op korte termijn na het verkrijgen van de vluchtelingenstatus (gehoor eerste verzoeker, p. 9 en 10/12). Verzoekers legden informatie voor die dit lijkt te bevestigen en die gewag maakt van een regelgeving die stelselmatig de mensen met beschermingsstatus verplicht de opvang geboden door de overheid en het UNHCR te verlaten en dat evenals er een einde zal gesteld worden aan de financiële bijstand. De info die verzoekers bijbrengen van februari 2019 heeft het evenwel over het opheffen van de steun voor mensen die hun beschermingsstatus verkregen voor augustus 2017. Ook al kan uit het administratief dossier niet precies worden opgemaakt wanneer

verzoekers exact hun beschermingsstatus hebben verworven (men stelt in de beslissingen "eind 2017-begin 2018"), en het dus niet duidelijk is of dit voor augustus 2017 was, wordt er evenwel in de door verzoekers voorgelegde informatie tegelijk gewag gemaakt van het progressief opheffen van steun voor álle bezitters van een internationale beschermingsstatus na het verstrijken van een termijn van zes maanden. De Raad is van oordeel niet over afdoende actuele informatie te beschikken om met voldoende zekerheid te kunnen vaststellen of verzoekers al dan niet zich nog op enige steun zullen kunnen beroepen om als bezitters van de vluchtelingenstatus te vermijden dat zij zich, met een bijzonder groot gezin en ernstig zieke tweede verzoekster (zie infra), zouden bevinden in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

Verder meent de Raad dat verweerder niet afdoende heeft rekening gehouden met het specifieke kwetsbare profiel van verzoekers, zijnde een bijzonder groot gezin van negen personen toen ze in Griekenland verbleven, waarbij tweede verzoekster het slachtoffer werd van een hersenberoerte. Verweerder stelt dat verzoekers toegang hebben gehad tot medische zorg omdat tweede verzoekster op een bepaald ogenblik toegang heeft gehad tot een overheidshospitaal, werd behandeld door privé-artsen en ze medicatie heeft gekregen. In het gehoorverslag heeft eerste verzoeker dienaangaande verklaard: *"we gingen naar een overheidsziekenhuis en daar kregen we te horen dat ze een uitgebreid onderzoek nodig had. Ze vertelden ons om drie maanden later terug te komen voor een afspraak. Maar tien dagen later kreeg mijn vrouw dementie. Daarom gingen we naar een privéarts en die stelde vast dat ze een hersenaanval had."* En verder nog: *"Na haar ziekte vertrokken we van het eiland naar Athene. We zaten in een ver kamp. Daar hebben we een arts twee of drie keer geraadpleegd. Het was te druk daar en we konden niet zomaar op consultatie en we moesten telkens op een afspraak wachten. Waar we zaten in het kamp was het te ver van Athene. En haar medische toestand vergde een gespecialiseerde arts en bij die artsen moet je lang wachten op een afspraak."* *"Hadden jullie in Griekenland uiteindelijk een afspraak met gespecialiseerde artsen?"* *"Nee."* *Hoe komt het dat jullie geen afspraak hadden met een gespecialiseerde arts?"* *"Ze zeiden dat er geen plaats was."*

Ook tweede verzoekster verklaarde over haar medische situatie: *"In Griekenland zaten we in Moria. Daar vinden er vele gevechten plaats in het kamp. En de mensen staken de kampen in brand. En uit schrik kreeg ik die hersenaanval."* *"Waaruit leidt u af dat de hersenaanval het gevolg was van de situatie in het kamp?"* *"Ik weet het niet, maar had voortdurend hoofdpijn en was erg bang als ik naar toilet ging kon ik niet alleen terug naar kamer gaan Ik heb een afspraak bij een arts gevraagd en ze zeiden dat ik drie maanden moet wachten en toen dagen later viel ik buiten bewustzijn en kreeg ik die hersenaanval."*

In het gehoorrapport van vierde verzoekster D., waar verweerder niet naar verwijst, leest de Raad het volgende: *"Jullie kwamen daar aan in Griekenland, wat deden jullie toen?"* *"We klopten aan bij de deuren van de VN en andere ngo's om hulp te vragen maar die wilden ons niet meer helpen. Ze zeiden dat ze geen enkele soort bijstand aanbieden. Zelfs de zorg, medische zorg konden we niet meer op hen rekenen. Ze zeiden dat we zelf onze plan moesten trekken."* Ook de andere dochter S. deed verklaringen over een incident waarbij zij 's nachts wakker werd en zag dat er dicht vuur was aangestoken, waardoor ze tot nu toe psychische problemen heeft. Thans verklaart derde verzoekster hiervoor medicatie te nemen. Op de vraag of zij die pillen al nam in Griekenland antwoordt zij, *"nee, er was geen medische zorg in Griekenland. [...]"* Uit voorgaande verklaringen blijkt dat er consistente verklaringen werden afgelegd van verzoekers aangaande zeer moeilijke toegang tot gezondheidszorg, zowel tijdens hun procedure als na het verkrijgen van de status, die steun vinden in de rapporten die zij voegen, waarbij niet is betwist dat tweede verzoekster het slachtoffer werd van een ernstig voorval, met name een hersenberoerte. Verweerder stelt terecht dat tweede verzoekster heeft verklaard te zijn behandeld in een publiek ziekenhuis, ook door een privéarts en medicatie kreeg, doch gaat voorbij aan de verklaringen dat tweede verzoekster ondanks de noodzaak nooit een gespecialiseerde arts heeft kunnen raadplegen gedurende het gehele verblijf in Griekenland en dat eens teruggestuurd naar Griekenland hen door NGO's werd gezegd dat ze geen toegang meer zullen hebben tot medische zorg.

In casu hebben verzoekers niet louter verwezen naar algemene landenrapporten om te stellen dat elke vluchteling die in Griekenland verblijft een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, doch zij hebben deze ook betrokken op hun concrete situatie. Er kan evenmin worden ontkend dat blijkens de door verzoekers bijgebrachte informatie personen die internationale bescherming genieten in Griekenland zich daar in penibele (levens)omstandigheden kunnen bevinden en geconfronteerd kunnen worden met talrijke belemmeringen met betrekking tot de toegang tot de gezondheidszorg.

De Raad is dan ook van oordeel dat gezien het geheel van de voorgaande concrete elementen, door verweerder niet op afdoende zorgvuldige wijze is getoetst of de bescherming die aan verzoekers is

geboden voldoende toereikend is, in de zin dat zich geen situatie zal voordoen van zeer verregaande materiële deprivatie of zij in een toestand van achterstelling kunnen terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid in het licht van artikel 4 van het Handvest.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 57/6, § 3, eerste lid 3° van de Vreemdelingenwet, gelezen in het licht van het arrest Ibrahim van het Hof van Justitie, blijkt.

De bestreden beslissingen dienen te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 november 2019 worden vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend twintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS ,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES